

ДУХОВНИ РАЗМИСЛИ

Понякога с цената на всичко се стремим към гагена цел и наричаме това „справяне с живота“, а Бог не зачита усилията ни и често ни пречи. Огорчени Го питаме: „Господи, защо застава срещу мен?“ Дори за миг не подозираме, че заповедта Му „Спри!“; която привидно нарушава личната ни свобода, е най-милото нещо, което някой някога е правил за нас. Бог е застанал на пътя ни, за да ни спаси.

Георги ЧАКЪРОВ

Какви чувства изпитват към човек, който ви пречи да постигнете нещо, което много силно желаете? Застава на пътя ви и просто ви пречи. Обичате ли го, ненавиждате ли го, или го мразите? Сигурно е последното. То е общо за всички ни. Дължи се на това, че си мислим, че нещото, което искаме да постигнем, е най-доброто.

Точно защото човечеството не можа да разпознае доброжелателите си, затова живее толкова трагично, така че считам, че това е един много важен и съдбоносен въпрос. На нас като вярващи хора често ни изглежда, че Бог застава на пътя ни и ни лишава от неща, които силно желаем да придобием и да притежаваме. И точно в този момент започват да ни се внушават мисли, че Господ просто не ни желае доброто, пречи ни, ограничава ни. Иначе бихме се чувствали по-щастливи, по-удовлетворени, по-радостни. И започваме да гледаме на Бога не като на свой доброжелател, а като на един, който ни пречи да придобием щастие на земята.

Ето защо трябва много добре да сме наясно кой всъщност е нашият доброжелател - този, който ни разрешава да правим всичко, или този, който поставя някакви ограничения, а понякога и застава пред нас.

Един мъж, чийто живот е записан подробно в Свещеното Писание, може да бъде добра илюстрация на разпознаването на доброжелателите ни. Този човек се казва Ахав. За него четем в 3 Царе 16:30-33: „Но Ахав, Амриевият син, върши зло пред Господа повече от всички, които бяха преди него. И като че ли беше малко това, че следваше греховете на Еровоам, Наватовия син, при това той взе за жена Езавел, дъщерята на сионския цар Едваал, и отиде да служи на Ваала и да му се покланя. Той издигна жертвеник на Ваал, във Вааловото капище, което построи в Самария. Ахав направи и ашерара, така че от всички израилевци, които бяха преди него, Ахав извърши най-много, за да разгневи Господа, израилевия Бог.“

Да си поставиш за цел да вършиш неща, с които да разгневиш Бога! Но случаят с Ахав ми показва, че Бог не може да бъде разгневен от един човек, който иска съзнателно да постигне това.

В книгата Царе и пророци се казва: „Въздъхът бе осквернен от дима на жертвите, които се принасяха на фалшивите богове. Хълмовете и долините ехтяха от пияните викове на едно езическо свещенство, което жертваше на Слънцето, Луната и звездите.“ Крайно идолопоклонство, целящо за бъде колкото е възможно по-оскърбително за Бога. Това се върши

та ни стават проклятия тогава, когато ние се хващаме много силно за тях. И ако някой ни каже, че трябва да ги изоставим, ще го приемем за зложелател.

Ахав се върна къщи много натъжен и омъчен, защото Навутей отказа да даде лозето. Езавел заяви: „Какво е това с теб? Мъж ли си? Цар ли си? Как е възможно? Веднага ще оправя нещата.“ Тази коварна жена веднага измисли един злокобен план и след

ваш към гибел, страхотна гибел. Аз дойдох да заста на срещу теб и да ти попрача да продължиш да вървиш така. Ти загиваш. Ти нямаш представа къде отиваш. Бог ме изпрати да ти помогна да се опомниш, да дойдеш на себе си и да разбереш накъде вървиш. В своята слепота мислиш, че отиваш към щастие, но отиваш към гибел. Кучетата ще лижат кръвта ти.“ Кой е доброжелател на Ахав? Езавел, която го кара да присвои лозето на Навутей, или Илия, който му казва, че ако продължи да прави същите неща, ще се погуби?

Ето нашият проблем,

да прозрем кой е човекът, който застава на пътя ни. Интересно е, че Ахав успя да направи това. Каза на Илия: „Намери ли ме, враг мой?“, но в 21:25, 27-29 четем какво се случи. Наистина никой не беше подобен на Ахав, който се предаде да върши зло пред Господа, както го подбуждаше жена му Езавел. Бог държи сметка за много неща и за тези хора, които ни подбуждат да вършим зло. Той не мери така, както ние претегляме нещата. Бог ги вижда цялостно, Той има представа за цялата картина. „И Ахав, като чу тези думи, раздредрихте си, сложи вретите

да обясни този избор. Те предпочетоха един човек, който им създаваше много беди по онова време, един лош, демонизиран човек, вместо своя доброжелател. И Бог им каза, че до края на своята история тяха да страдат от такъв тип хора, какъвто си избрахте. Днес виждаме какво се случва в тази държава. Цялата й история оттогава досега е изпълнена само с трагедия, защото те не разпознаха в Исус Христос доброжелателя си, а напротив, замениха го с най-големия си враг.

Сатана е особено заинтересован да ги разменя. От началото на човешката история той прави това. Опитва се да ни се представи като наш доброжелател и да ни накара да гледаме на Бога като

на този, който ни пречи да бъдем щастливи, който ни пречи да се извивам, да се развием, да

се докажем. „Ако не бях вярващ, какъв щях да бъда! Колко щях да успея в този живот! Каква кариера ми се откриваше! Ами вярата? Вярата ми попречи, спъна ме.“ Колко пъти нараняваме Бога с такива мисли и чувства!

От всички губим ние. Бог може да пролее само няколко сълзи и да каже: „Колко пъти исках, но ти не искаше.“ Може да заплаче сърцето Му, да Му е много мъчно, но няма какво да направи. Не трябва да забравяме, че понякога приятелите ни са принудени да действат като врагове. Няма друг начин.

„Онези, които обичам, аз ги избличавам и наказвам.“ (Откр. 3:19) Затова не можем да го разпознаем като доброжелател. Защото Той казва: „Избличавам и наказвам.“ И когато ме наказва, ме боли, и не мога да си представя, че Той е моят доброжелател. Но Той мисли така: „Нямам какво да правя. Не мога да ти помогна по друг начин освен по този. Моят обич ме кара да действам така.“

„Удари от приятели са искрени, а целувки от неприятел изболни.“ (Притчи 27:6) Кое предпочитате - ударите или целувките? За съжаление обичаме целувките на неприятеля. Него считаме за доброжелател, а ударите на приятеля понякога са ни странни и необясними.

„Нека ме удари праведният, това ще ми бъде благодат, това ще бъде мир на главата ми. Главата ми нека не се откаже от него, защото още и сред злота им аз ще се моля.“ (Псалм 141:5) Нека ме удари праведният, това ще бъде благодат, и нека ме избличава, това ще бъде мир на главата ми. Господ да ни помогне да разпознаем доброжелателите си в този свят. Амин!

РАЗПОЗНАВАМЕ ЛИ ДОБРОЖЕЛАТЕЛИТЕ СИ?

вия път към гибелта. И четем в същата Книга на царете 18:2: „И така Илия отиде при Ахав, а гладът в Самария беше тежък.“ Стигна се до най-лошите последици - след едно такова неограничено, необуздано идолопоклонство, след едно желание да направиш всичко възможно да оскърбиш Бога. Благодарно е, възвишено е някой да се опита да те възпре, когато отиваш към гибел, да каже: „Спри, човече! Ти се самопогубваш. Ти отиваш на най-лошото място. Ти ще загинеш. На теб ти се струва, че там е твоето щастие, че там е твоето благословение, но ти отиваш към гибел. Застанал съм срещу теб, за да ти попреча да го направиш.“ Изисква се много кураж, защото знаеш какво ще бъде отношението му към теб. В това, в което ти виждаш гибел, той вижда обратното - щастие, радостта, благословието.

Най-голямата беда за грешника е, че той счита благодетеля си за враг. Четем отново в 3 Царе 18:17, 18: „И като видя Илия, Ахав му каза: „Ти ли си, смутителю на Израил“, а той отговори: „Не аз смущавам Израил, а ти и твоят бащин дом, защото вие изоставихте Господните заповеди и ти последва ваалимите.“ Този, който знае как да се поствигне добро, се обявява за враг на Израил. А този, който го тласка към глад, към унищожение, към страдание, този човек се приема за благодетеля.

В 3 Царе 21:16-21 четем: „Ахав, като чу, че Навутей е умрял, стана и слезе в лозето на израилтянина Навутей, за да го присвои.“

Ахав желаше много да придобие това лозе. Много дребно и наивно за един цар. Смяташе, че ще бъде по-щастлив, по-удовлетворен, ако го притежава. Повика Навутей и му го поиска. А Навутей счита, че е невъзможно да се раздели с бащиното си наследство, свързано с много спомени. И двамата държаха на нещо, което

коства много на единия и на другия. Колко дребни неща понякога изглеждат, че ще ни направят щастливи. И ги държим толкова здраво в ръцете си, не смеем да ги пуснем, защото просто ще се лишим от нещо добро, а то се оказва проклятие за нас. И колко материални неща в живо-

много кратко време го изпрати да отиде да вземе лозето, защото никой нямаше да му попречи.

Ахав, доволен, щастлив, усмихнат пристъпва към наследството на Навутей. Някой от небето забеляза какво става. Но Господното Слово дойде към тесвицеца Илия и каза: „Стани и слез да посрещнеш израилевия цар Ахав, който живее в Самария. Той е в Навутеевото лозе, там слезе, за да го присвои. И да му кажеш: така казва Господ: „Уби ли ти, а още присвои ли?“ Да му говориш още: „Така казва Господ: „На мястото, където кучетата лижеха Навутеевата кръв, кучетата ще лижат твоята кръв, да, твоята собствена.“ Ахав каза на Илия: „Намери ли ме, враг мой?“ А той отговори: „Намери ли ме, враг мой?“ И ти си мислиш: „Как е възможно?! Този е най-големият ми враг!“

Когато в някое успеем да разпознаем истинския доброжелател, тогава има спасение за нас. Много е важно да можем

нашата обърканост. Колко много неща ни изглежда, че са благословение за нас! И колко сме неудържими в желанието си да си ги присвоим, без да знаем, че те могат да ни струват дори живота. Колко жестоко, колко негативно не отнасяме към хора, които по някакъв начин от добри чувства застават пред нас и казват: „Спри! Ти отиваш към гибел.“ И ти си мислиш: „Как е възможно?! Този е най-големият ми враг!“

Когато в някое успеем да разпознаем истинския доброжелател, тогава има спасение за нас. Много е важно да можем

Георги Чакъров е роден на 14 февруари 1942 г. в Тутракан. Родителите му стават адвентисти няколко години по-късно, но човекът, който за пръв път го довежда в адвентната църква, е баба му. Кръщава се през март 1954 г. и три години по-късно е поканен да стане проповедник. Със съпругата му Дженка имат двама сина, които за тяхно щастие приемат вярата на родителите си. „Благодаря на Бога и църквата за назначаването ми като служител - сподели пастор Чакъров - и за всички благословения и радости от служенето на Бога и хората.“